

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 338. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064718240/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

»store Nisch!» Men de bandsatte Løjtnanter og Bas-Fre'rik! å, hvor de skulde –!»

Brynte rystede sin knyttede Næve: »At slæbe Udyret herind! som om det ikke var nok med det derude!»

Derude – hvor kunde Brynte tro, Ulven kunde holdes derude? deres Tvilling fra Natzen, deres Broder i Guro Rysserovas Ridt, deres Offer til Guden? Kaldtes den ikke til Festens Gård, til Lusse-Morgen som de, af Gåltens Grynt, af Sancta Lucias Krone? Slæbtes den ikke herind af Farbroder, af Patroner og Knægte, at vidne med sit Blod, hvem hun er: »Bjærget»s Dronning, Moder til den som til os alle, vort Nu, vort Liv?

Hør Råbene derude, Lykønskningerne, Latteten! Og nu: en stormende Hymne, leende Øjne, jublende Munde, svingende Huer, mod Ruden, mod Sancta Lucia, Dronningen:

»Leve, leve vor Lucia!»

Skreg Steffan med, skreg han sig hæc, medens han rystede på hvert Lem af Vintergulvets Kulde, af »Bjærget»s Snegrav, der opsendte Ulven, sit Barn? medens bag Gæsternes, bag hans eget Råb dens Brodres Jamren nåede hans Øren, som begreb, hans Hjærte, som fødtes til deres Tolk?

Ja, han skreg for hende, som strålede dér bag den Rude, der drev af Blod: Dronningen for Festens Gård, tændt af Graves og Grubers Gas!

Og han vendte med de Andre sin Jubel mod »Store Nisch», der smilende tørrede sit Våben i sin Bjørnepels.

»Store Nisch! Store Nisch! Tak!»

Ja, Steffan Choråus af Morgongåfva, Arvingen, der frasagde sig Arveretten, skreg med Patronerne, Knægtene og deres Kvinder: »Hil dig, store Nisch, hil dig og Jærnet! Beskyt »Bjærget», vort Hjem, og Susan, vor Dronning!»

Ti hun var blevet *hans*.

Han havde fundet, om sider, *den*, som han søgte i Farfaders Tårn, i Savolaxhyttans Fartighjem, i Seklernes Stue, den Ene, hvem Alt burde ofres!

Og krævede hun hans Blod, skulde det, lig Ulvens, ofres hende til Ære, ærede det da-øj sin egen Indebyrd: Jærnet? sin egen Lov: den Stærkeres Ret?

Ti *hvo* var stærk som hun, *deres* Nu, Jærnets største?

»Leve, leve vor Lucia!»